

2004. 12. 05. Advent 2. Vasárnap. Vancouver. C: Advent – lelki tisztálkodás ideje.

Lekció:

Textus: I Péter 1: 22 – 25 „Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek, mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, Isten élő és maradandó igéje által. „Mert minden test olyan, mint a fű, és minden dicsősége, mint a mező virága: megszárad a fű, és virága elhull, de az Úr beszéde megmarad örökké”. Ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek.”

Kedves Testvérek!

Nagyon ronda, esős, komor napokat élünk Vancouverben. Aki autóval jár, az a látásviszonyokra panaszkodik, aki gyalog, vagy busszal, az meg arra, hogy bőrig ázik. Pedig ebben az esőben is van jó – ettől ilyen szép a természet, ettől örökzöld minden. Ettől olyan friss, tiszta Vancouver. Mert ez a **sok eső sok mocskot, piszkot is elmos.** Belemossa a csatornába, a Fraser folyóba, az óceánba. Nem mindent, de sok port és piszkot eltüntet. Szinte azt lehet mondani, hogy ezzel a sok esővel, és komor, rossz idővel a természet is tisztul, készül karácsonyra.

Mi is sokféleképpen készülünk karácsonyra, de a legfontosabb, amivel készülnünk kell, amiért advent van, amiért adta nekünk az Úr ezt az időszakot: **készüljünk Jézus fogadására lelkiileg.** Ahogyan reformátor eleink örökérvényűen megfogalmazták: **készítsünk szállást Jézusnak a szívében.** Mert karácsonykor az érkező Megváltó számára nem volt hely, nem volt szállás Betlehemben – de ma, 2004-ben a mi szívében, a mi ünneplésünkben legyen! Vagyis, **készítsünk szállást neki, tisztuljon meg életünk! Hogyan várjuk az Urat? Mi is az a lelki megtisztulás?**

Textus. Mintegy **használati útmutató.** Ez a rövid szakasz a lelki tisztálkodás mikéntjéről és hogyanjáról szól. Valami olyasmi, mintha egy középkori ember idecsöppenne, és el kellene neki magyarázni a modern fürdőszoba használatát – a folyóvízes csaptól a zuhanyozón át a Jacuzzi – ig. Valószínűleg először idegenkedne tőle, nehezen szokná meg, de aztán egy idő után már élvezné.

Pontosan ilyenek vagyunk mi is a lelki tisztálkodással. Isten szeretne megtanítani rá, de mi idegenkedünk tőle. Pedig nagyon jó. A középkori ember felháborodna, ha minden nap fürödni kellene. Erőszakkal se lehetne rávenni. Ma már mosolygunk rajta, ha belegondolunk – pedig mi is ilyenek vagyunk (vagy még rosszabbak) sokszor a lelki tisztálkodásunk tekintetében.

Minden fajta tisztálkodásnak van eszköze, módja, és célja. Például: a rendes tisztálkodás eszköze a szappan, módja a zuhany, és célja, hogy tiszták, frissek legyünk. De az utómosásra már a zuhanyzónk nem alkalmas, azt el kell vinni az autósóba, és ott speciális eszközökkel tisztítják meg, hogy tiszta legyen. Az edények tisztítására a mosogató(gép) való, és a mosogatószer. **Egyvalami van, ami mindenhol egyenlően megvan: az ember részánt ideje, belefektetett munkája. Anélkül semmi, de semmi nem lesz tisztává.** (Bazárunk – mosogató)

A lelki tisztálkodásnak is ez a nyitja. Adventben, karácsonykor különösen is időszerű, és **innen indul ki minden, ez az első: mennyi időt, energiát szánunk rá, hogy lelkiileg tisztántartsuk magunkat?** Ha akarod, hogy Isten szeretete tisztogassa az életedet, ha akarod, hogy folyamatosan helyrerakja azt, ami nincs a helyén, ha akarod, hogy szeretetével, vérével lemossa Jézus azt, ami sár és szenny az életünkben – akkor erre időt kell szánni, ezzel foglalkozni kell. Nem csak itt a templomban, hanem otthon is közösségben Ővele! Mert arról szól az ige, hogy ha van bennünk erre szándék és akarat, ha megérintett Isten szeretete, ha valóban jól akarjuk kihasználni az életünket, azon belül ezt a rövid adventi időszakot – akkor **Isten kínálja, adja hozzá a lelki tisztálkodás eszközét, módját, és célját.**

I. Fantasztikus hatalmak vannak fölöttünk, amikről sokan nem akarnak tudomást venni, pedig nagyon valóságosak. Szellemi hatalmasságok – amikről a Biblia pedig világosan beszél! Egyik legkézzelfoghatóbb példája volt az emberellenes szellemi hatalom, a sátán létezésének az, ami Isten nevében egy szektában, Amerikában történt. Mert egy ember által rávett több száz embert tömeges öngyilkosságra. – Áh, ez velem nem történhet meg – mondjátok – én soha nem leszek

ilyen örült, elvakult fanatista. Engem semmilyen szekta, vagy örült nem tud behúzni a hálójába. Kíváncsi vagyok, hány ember vallotta ugyanezt pl. Németországban akkor, amikor Hitler uralma megszilárdult, és tömegek éljeneztek az utcákon. Nem kényszerből – hanem önként istenítették. Megnyugtatlak benneteket: **bárből lehet ilyen, mert ezek a hatalmak jóval felettünk vannak.** Mert ha megvizsgálánk azokat az embereket, akik az öngyilkosságot elkövették, meglátnánk, hogy talán néhány évvel korábban ők is teljesen normális életet éltek, és szomorúan, vagy elítélően beszéltek olyanokról, akiké ők aztán ők maguk váltak. Mert jött egy hatás, ami megbabonázta őket, és kifordította önmagunkból. Védtelen, szerencsétlen emberekként áldozatul estek egy embergyilkos szellemi hatalomnak.

Mi csak akkor nem vagyunk védtelenek, ha Jézus él bennünk. Ha ő, a testté lett ige, a mindennél nagyobb hatalom alá helyeztük életünket. Mert az ige az, ami megvéd, ami nagyobb hatalom; amelyen keresztül Isten jelen van a világban, amit ad az övéinek. Ami által közli önmagát! Így van velünk, így él köztünk, így tisztogat: „élő, és maradandó igéje által”. **Élő.** „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága”. (János 1:1–4) **Élő.** Minden korban aktuális, minden korban hatalom. Biztos ismeritek József történetét. Eladták a testvérei rabszolgának. De ismerte az ígét, Isten ígéreteit, és ez a kincs tartotta meg életét – minden körülmények közt. Rabszolgaként is jól, keményen dolgozott, kiemelkedett. Aztán igazságtalanul megint börtönbe került. Sok-sok hányattatáson ment keresztül – de megtartotta a hite! Hittel fogadta, hittel élte meg, hite kisugárzott egész magatartásából. Akkor is, amikor a börtönben volt igazságtalanul, és akkor is, amikor jómódban. Ez az ige tartotta meg, tisztította, és tartotta tisztán életét, amikor azt tudta mondani főnöke és rabtartója csinos feleségének: nem – amikor az vele akart lenni. És végül így történhetett meg, hogy az Isten igéje adott bölcsességet neki, hogy megfejtse a fáraó álmát a hét szűk, és a hét bő esztendőről. Aztán ez által az ige által végezte el Isten a csodát, hogy a fáraó hitt annak, amit József mondott. Nem mondta azt: no, majd meglátjuk, hogy igaz-e amit mondasz. Elvégre bárki kitalálhat bármit! Addig maradj börtönben. Nem ezt mondta a pogány fáraó. Hanem – csoda! – úgy fogadta József szavait, mint Isten üzenetét – és József Egyiptom felügyelője lett! Meglátta a fáraó is Józsefben az Isten engedelmes eszközét – „mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születtek újjá, Isten élő és maradandó igéje által”. És ez **az ige maradandó**, mert ma is ennek munkája nyomán van gyülekezet. Pedig eltelt azóta néhány év! Mindegy hány év, mert ez örök. Ez az egyetlen, ami az: mert **az ige földöntúli, csodálatos, mentő hatalom.**

„Odament Jézushoz egy leprás, aki könyörögve és térdre borulva így szólt hozzá: „Ha akarod, meg tudsz tisztítani.” Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette és így szólt hozzá: „Akarom, tisztulj meg!” És azonnal eltávozott róla a lepra és megtisztult”. (Márk 1: 40 – 42) **Nem tett mást, csak mondta! Mondta az életet jelentő ígét: isteni szót! Életet jelentő szót! Ez az egyetlen, ami minket is megtisztít.** Ez az a szappan, az az egyetlen tisztítószer, ami a lelki tisztálkodáshoz kell – de e nélkül nem megy! Mással ez nem működik, ezt adta az Isten. Az írott és hirdetett ige, ami megmutatja, hol is kell mosakodni, és a testté lett ige, Jézus, akinek vére az egyedüli tisztítószer minden bűnünkre! Írott és hirdetett + testté lett - mint a víz + szappan. Csak így lehetünk tiszták. **Hiába a víz, ha nincs szappan – a víztől még önmagában nem jön le a kosz; és hiába szappan, ha nincs víz – mert teljesen hatástalan.**

II. És hiába van akár mind a kettő, ha egyszer nem állunk be a zuhany alá. „Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel!” Szóval **álljatok a zuhany alá.** Nagyszerű, ha van a zuhanyzó, ha van hatásos tisztítószer – csakhoggy használjuk! Mármint lelki értelemben! Jó, ha van Bibliánk, csakhoggy engedelmeskedjünk annak, amit az Isten igéje igazságnak mond.

Amikor Dávid titokban, csellel megölette hűségese hadvezérét, a hettita Úriást – mert míg ő hadjáratban távol volt Dávid a feleségével volt, és az terhes lett tőle –, akkor először egyáltalán nem fájt neki, amit tett. Úgy tett, mintha mi sem történt volna. De **Isten nem hagyta annyiban.**

Elküldte hozzá Nátán prófétát, és az ige által, ami egy képletes történet volt, **magára és bűnére ismert Dávid**. (Ez olyan volt, mint a zuhanyban a víz). Aztán ezt mondta Dávid: „Dávid zsoldára, abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhoz. Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkemtől tisztíts meg engem! Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. Egyedül ellened vékeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted”. (Zsoltárok 51,1–6) Nos, ez a szappan. Ez jelenti azt: „Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel!” **Az igazság iránti engedelmesség a lelki megtisztulás! Engedek Istennek – mert már nem az „én” az első, hanem ő: Jézus, aki önmagát adta értem!**

Addig építgettem a magam önzés várát, amit bevehetetlenek hittem (hiúságból, uralkodási vágyból, beképzeltségből, képmutatásból, irigységből, rágalmazásból, álnokságból, és mindenféle más bűnökből) – de most egyszer csak **betört oda az Isten igéje, és lerombolta az egész építményt. Lerombolta, hogy újat építsen, aminek alapja az Isten szeretete!**

III. Ami már nem kizárólag rólam, az én-ről szól – hanem az Isten átformál „képmutatás nélküli testvérszeretetre. Egymást kitaróan, tiszta szívből szeressétek”. Nagyon nehéz, de képessé tesz rá. Csak azért, mert **egyre inkább megtanít a szeretetre: arra, ahogyan ő szeret engem. Mert a lelki tisztálkodás végcélja nem valami alfa állapot, vagy misztikus megistenülés – hanem hitből fakadó új élet, a tevékeny szeretet. Semmi misztika – hanem egyszerű, normális, de gyökeresen megújult hétköznapok!**

Rövid ez az adventi néhány hét. Nagyon gyorsan elszáll. Akárcsak az élet. Jól használjuk ki. „Mert minden test olyan, mint a fű, és minden dicsősége, mint a mező virága: megszárad a fű, és virága elhull, de az Úr beszéde megmarad örökké”. Ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek”. Ezért ehhez a beszédhez igazítsuk életünket, hogy megtisztított, rendbe tett életünk fogadhassa karácsonykor az érkező Urat és Királyt, az Úr Jézus Krisztust!

2004. 12. 12. Advent 3. Vasárnap. Vancouver. C: A toleráns Isten. Azaz: Jézus azért jött, hogy Istenhez vezessen minket!

Lekció: Ézsaiás 58: 6 – 11; Lukács 8: 26 – 39

Textus: I. Péter 3: 18 „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnösökért, az Igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket, miután halálra adatott test szerint, de megelevenítettett Lélek szerint”.

Kedves Testvérek!

Ma már ott tartunk, hogy iskolákban, hivatalos helyeken nem szabad „Merry Christmas” –t kívánni, mert azt intoleráns magatartásnak tartják a másvallásúakkal és vallástalanokkal szemben. Helyette a korrekt és toleráns köszöntés a „Happy Holidays”. A tolerancia zászlója alatt akarják eltüntetni azt, ami nekünk a legfontosabb. „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta”. Minden embert. Nekünk ez a legfontosabb – és nem csak nekünk szól, hanem az egész világnak!

Pedig ma az a toleráns, jó keresztyén (különösen ebben a multikulturális világban), aki nem teszi szová sehol, hogy kiben hisz, ki az élete Ura, ki vezet, kinek adta át az életét. Az a toleráns, aki nem szól róla, nem mondja el senkinek, hogy Isten a szeretet, aki önmagát adta érte Jézusban. Nem adja tovább az örömhírt, nem aktualizálja, nem hirdeti Isten megértett akaratát sehol, senkinek – mert esetleg konfrontálna másokkal, netán a többséggel. Szóval ma, ebben a mai világban a néma keresztyén a jó, a toleráns keresztyén. Mert az a hívő, aki beszél élete Uráról, aki bizonyosságot tesz Róla, hogy mit tett, tesz vele, aki el meri mondani, amit Isten szeretete megértetett vele bűn, igazság, és hazugság tekintetében – az az erőszakos, tolatkodó, intoleráns keresztyén.

Persze van, amikor ez tényleg igaz, azaz tolakodás, és erőszakoskodás az, amit keresztyének művelnek. Az ilyen valóban szégyen és gyalázat, és világos, hogy nem szabad, hogy ilyen legyen a mi Krisztusban megújult, az ő követésére elhívott életünk.

De itt most nem is erről az esetről van szó. Hanem arról, amikor **emberek szembeállítják egymással toleranciát és a bizonyágtételt, vagy missziót**. Pedig a misszióknak **nem a tolerancia az ellentéte**. Akkor sem, ha Jézus örök érvényű missziói parancsában ez van: „Tegyetek tanítványokká minden népeket...” Ez nem tolerátlanság, hanem meghívás Isten országába. Szeretet-hívás. Továbbadása annak a hívásnak, amit mi is kaptunk, ami minket is megszólított, aminek engedtünk, ami minket is kötelez, és amitől mássá lehet, teljes lehet az életünk.

Jézus elment egyszer a Genezáret tó másik partjára, ahol már nem zsidók, hanem palesztinok éltek. Gadara város közelében meggyógyított egy örültet, kiűzte belőle az ördögöket. Az ördögök belementek egy hatalmas disznónyájba, és a nyáj a tengerbe rohant és elpusztult. Ott volt a beteg, a menthetetlen ember egészségesen. A jel, hogy ott van közöttük Isten szeretete – a Gadariaiak mégis elküldték maguktól Jézust. Nem érdekelte őket az egészségessé lett ember, csak a hatalmas vagyon, ami odalett. **Mert csak a pénzük érdekelte őket, a másik ember, a honfitársuk, a honfitársuk megszabadulása már nem. Nem tolerálták Isten szeretetét – mert önzésük nem volt képes befogadni azt. Jézus csodát tett, Jézus oda is elment, de mivel nem kellett, beszállt a hajóba és visszament. Nem erőszakoskodott. Mert ha még ilyenek is vele szemben, ő örökre toleráns marad! Pedig lehet, hogy soha vissza nem térő alkalom volt ez az életükben!**

„A tolerancia olyan magatartás, amely eleve egyformán jogosnak ítél két különböző álláspontot. Ez azonban nem jelenti azt, hogy mindkét álláspontot egyaránt helyesnek is tartja.” (K Douglas, Az új reformáció. 113.o) Tudjátok, hamisan a tolerancia címen lett kitéve az imádság és a hittanóra az iskolákból Kanadában. A tolerancia címen tűnik el Jézus a karácsonyból, és marad a tél ünnepe. Valahogy úgy, mint ahogy a kommunista-ateista ideológia annak idején megálmodta, pedig itt annak nyoma sincs – **itt csak hamisan értelmezett tolerancia van. Ez pedig a tökéletes, kiteljesedő, mindent elsöprő individualizmushoz, önzéshez vezet, amikor semmi és senki tekintély nincs többé, csak a mindent meghatározó önérték**.

A tolerancia a valóságban nem elnyomása, eltüntetése valaminek, ami érték, hanem elfogadása annak, hogy más is van. Ezért a toleranciába bele tartozik a magamról való lemondás, az odafigyelés, az engedékenység, annak keresése és megélése, ami neki jó volna, neki öröm volna, amitől neki kiteljesedne az élete! Annak a másiknak: a házastársnak, a barátoknak, az ismerősnek, embertársnak, magyar honfitársnak! Mert ennek a toleranciának az alapja és éltetője az Isten szeretete! (Különösen aktuális ez ma, egy héttel a népszavazás után.)

I. Tudjátok, **azért van Advent, mert az Isten toleráns velünk szemben**. Tudja, hogy mi másképp gondolkodunk, mint ő. Másképp gondolkozók vagyunk! Mégpedig gyökeresen! Pontosa tudja, hogy miben, és miért – mégis vár, türelmes, és szelíd szeretettel elmondja: szeretlek, a Fiamat adtam érted, békülj meg, gyere haza! Advent időszaka emlékeztet minket erre a nagy, csodálatos adventra: az Isten türelmes várakozására. Isten hatalmas szeretetére, az Úr Jézusra, a benne elkészített életre, gondolkodásra, kiáradó, önmagáról lemondani képes szeretetre.

Mert Krisztus lemondott önmagáról – sokkal több volt ez, mint toleráns! „*Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért*”. Nem azért, hogy csak úgy szenvedjen, hanem azért, mert csak ez az egy út volt, „hogy Istenhez vezessen minket”. Ezért jött! Ez karácsony lényege: **elküldte Isten a Fiát értünk, hogy megbéküljünk Ővele! Vagyis, hogy megláthassuk, megvallhassuk, elhagyhassuk bűneinket. Hogy eltörölje azokat. Hogy átélhessük a szabadulás csodáját: nem erőlködésből, nem önjobbításból, nem agy-tréningből, nem kényszerből – hanem kegyelemből más emberekké leszünk. Megváltozik az életünk. Mássá lesz a beszédstílus, emelkedik a frusztráció-tolerancia, és ha betelik is a pohár másképp**

reagálunk, mint azelőtt. Másképp éljük az életet, mert harag, és önzés helyett egyre több lesz benne a magunkról lemondó szeretet. Mert egyre több lesz bennünk Krisztus!

Elküldte Isten a Fiát értünk, hogy „Istenhez vezessen minket”. **Hogy megbékélhessünk végre egymással a Krisztusban. Hogy újra egymásra találjunk mi, akiket külső és belső tényezők: a történelem viharai, személyes életünk viszontagságai, vagy saját önzésünk, és békétlenségünk olyan messzire sodort egymástól.** Hogy ne olyanok legyünk, mint a tékozló fiú bátyja, aki halálosan megharagudott az atyjára, hogy visszafogadta a semmirekellő öccsét, aki eltékozolta a vagyon rá eső részét – hanem tudjunk együtt örülni az Atyával: végre ő is vissza-, hazatért. Bár olyan volt, amilyen, akkor is a testvérem, akkor is szeretem, és hiszem, hogy mássá lehet az Atya szeretet által. Pontosabban: csak attól lehet mássá. Még pontosabban: attól mássá kell lennie, mert ha a közelébe megy, és ott marad, akkor az mássá teszi!

És ha még mindig távol van, és tékozol (szeretetet, pénzt, megbecsülést, áldozatot), és nem tudom, mikor jön is majd vissza, ha egyáltalán valaha visszatér: **imádkozzam érte, hogy végre, mielőbb visszataláljon az Atya közelébe.** Mert most távol van: önző, szeretetlen, harácsoló, mélységesen anyagiás – és ezt nem látja, csak éli vakon életét, mint minden más magát jónak nevező ember. Mint amilyenek mi is voltunk – Krisztus szabadított meg. Kegyelmet nyert bűnösök vagyunk, és soha nem leszünk igazak. Így, ebből az alapállásból: kitartóan könyörgünk értük: kerüljenek ők is az Atya közelébe. Mert mástól nem lehet, hogy megváltozzon az életük – ahogyan nekünk se változhat meg mástól! Könyörgünk. Kitartóan, mert a testvéreink! Kitartóan, mert az Atya toleráns mindannyiunkhoz, akik másképp gondolkodunk, mint ahogyan ő. Mert az Isten szeretet!

II. Ezért **nem akkor szeretem a másikat, nem akkor vagyok toleráns, ha némán elhallgatom a véleményemet, a világnézetemet, a gondolataimat, a hitemet, és tűröm, hogy mindez teljesen a háttérbe kerüljön, mert félek, nehogy nézetkülönbség legyen belőle – hanem akkor vagyok toleráns, ha őszinte szeretettel, tisztelettel fogadom azt is, ha valaki nem úgy gondolja, ahogyan én.** De ettől még vállaljam, tegyek vallást, mondjam el, amit hiszek, amit gondolok!

Tudjátok ez az, ami a mi magyar népünknek az egyik legnagyobb nyomorúsága, hogy erre nagyrészt képtelenek vagyunk. **Nem lehet nézetkülönbség:** mert abból azonnal örök harag, megbélyegzés, kirekesztés, gyűlölet, ellenségeskedés, káromlás származik.

Akkor vagyunk képesek toleranciára, ha a szívünkben él Isten szeretete! E nélkül csak felszínes toleranciára vagyunk képesek – amit kényszerűen tennünk kell. De szívbeli odafordulásra, a másik igaz szeretetből fakadó elhordozására már magunk erejéből nem telik. Ehhez nálunk hatalmas szeretetforrása van szükségünk!

Jézus nem kezdte el kiabálni a gadaraiakkal, hogy mennyire szeretetlenek és önzőek, anyagiások, és keményszívűek honfitársukkal szemben – hanem ehelyett mást tett. Ezt olvassuk: *„Jézus ekkor hajóra szállt, és visszatért.”* Elment, mert kérték, hogy menjen el. De ezzel nincs vége! *„Az az ember pedig, akiből kimentek az ördögök, arra kérte, hogy vele maradhasson. De Jézus elküldte, ezt mondva neki: „Térj haza, és beszéld el, mit tett veled az Isten.”* Ő pedig elment, és hirdette az egész városban, hogy milyen nagy jót tett vele Jézus”. (Lukács 8,34–39) **Jézus elment, de az ígét, az igehirdetőt, a bizonyágtévőt otthagyta – mert az Isten toleráns, nem erőszakolja ránk magát, de szeret, és nem akarja, hogy elveszünk! Mindig támaszt igehirdetőt, prófétát, magvetőt, aki elmondja, hogy milyen nagy jót tett vele az Úr: szabadságot adott, és szabadságra hív!**

Ez a szabadság Jézusban van! Csak benne! Ezt ismerte fel a meggyógyult gadarai megszállott is (Jézus azt mondta neki: *„Beszéld el, mit tett veled az Isten”* – mire ő: *„hirdette (...) milyen nagy jót tett vele Jézus”*).

Hirdette, és általa, vagyis a bizonyágtétel, az igehirdetés által ott maradt a városban, ezek közt az önző, csak anyagaikban gondolkozó, anyagi javaikat féltő, szeretetlen, tolerátlan emberek közt is az Isten szeretete.

Azért van Advent, azért készülünk karácsony ünnepére, azért várjuk Jézust, mert Ő azért jött el „hogy Istenhez vezessen minket”. Hogyan? Mi módon? „Miután halálra adatott test szerint, de megelevenített Lélek szerint”. Csakis bűnbocsátó kereszthalála által lehet új életbe feltámadni!

Úr Jézus, bocsásd meg tolerátlanságaimat, szeretetlenségeimet, anyagi asságomat, szűkkeblűségemet, és minden más bűnömet, amit megismertettél velem, és azokat is, amelyek rejtve vannak előttem! Tisztíts meg, és kérlek, lehessen én is bizonyágtevőd, ott, ahova állítottál: olyan toleránsan, és olyan kitarító szeretettel, ahogyan te bánsz velem!

Így vezet el minket a mi Urunk, Jézus az Istenhez! Így lehetünk jellé a világbán, családban, népünk körében – bízva a megelevenedésben, a feltámadásban, amit igéje által munkál közöttünk és általunk a mi kegyelmes, szerető Megváltónk!

2004. 12. 19. Advent 4. vasárnap. Vancouver. C: Bizonyosság bizonytalanságokban.

Lekció: I. Péter 5: 6 – 11

Textus: Máté 11: 2 – 6 „Amikor pedig János a börtönben hallott Krisztus cselekedeteiről, ezt üzenté neki tanítványaival: „Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?” Jézus így válaszolt nekik: „Menjetek, és mondjátok el Jánosnak, amiket hallotok és láttok (...) boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.”

Kedves Testvérek!

Itt állunk karácsony kapujában. Kanadai lelkész kollégámmal ebédeltem a héten, és ő mesélte, hogy itt az a szokás, hogy a karácsonyfát már advent legelején felállítják, és egész advent alatt folyamatosan teszik alá az ajándékokat. Gyűlik-gyűlik az ajándék, egészen karácsonyig. Ez aztán a feszültség, ez aztán a feszült várakozás, ez az aztán az igazi Advent. Belegondoltam: ha mondjuk valaki hatalmas TV-t vesz ajándékba, vagy feleségének ruhásszekrényt, becsomagolja, és odateszi a fa alá, azaz inkább mellé – mennyire fúrhatja a család oldalát heteken át a kíváncsiság, vajon kié lesz, és mi lehet az a hatalmas ajándék? Vajon tényleg az, aminek gondoljuk, vagy csak valaki meg akar tréfálni minket azzal a hatalmas dobozzal?

Isten is hatalmas ajándékot tesz a fánk alá. Azaz már ott is van (amint kanadai családoknál szokás) – de még nincs kibontva. Most készít rá, hogy tudjuk örömmel, igazi értékében fogadni.

I. Keresztelő János ismerte az Isten karácsonyi ajándékát. Jézus még a rokona is volt. Édesanyja, Erzsébet elmesélte Jánosnak, hogyan találkozott Máriával, mi történt vele, hogyan fogant Jézus, hogyan adta neki hírül az angyal a Megváltó érkezését. Aztán később ő maga keresztelte meg az Isten Fiát, hallotta a szózatot róla, megbizonyosodott, hogy ő a Megváltó, személyes kapcsolatba került vele.

De aztán hirtelen fordult a kocka. Prófétai lelkülettel szemére vetette a királynak, Heródesz Agrippának, hogy együtt él testvére feleségével, Heródiással: „Nem szabad együtt élned testvéred feleségével”. (Márk 6:18) Heródesz tisztelte Jánost, és még el is gondolkozott azon, amit mondott, de Heródiás meg akarta öletni. Azt olvassuk: „Heródiás pedig ólálkodott János után, és meg akarta őt öletni, de nem tehette”. Azt elérte mégis, hogy börtönbe zárták a keresztelőt, a prófétát. És a börtön sötét. A börtönben minden kétséges. A börtönben még a megingathatatlan bizonyosság is bizonytalanná lesz. Isten miért nem védi meg őt, az ő hűséges prófétáját, ha szereti? Miért nem áll ki az igazság mellett – ahogyan ő, Isten prófétája kiállt? Ha Jézus a megígért Megváltó, Szabadító, akkor miért nem történik semmi? Nem vele, hanem a néppel, az Isten ügyével! Egyáltalán, tényleg ő az Isten megváltó Krisztusa? Nem egy végzetes tévedés áldozata lett? Ő az egész életét erre tette fel! Ha nem ő a Krisztus – értelmetlen volt mindaz, amiért élt, amiért egész életét zsákruhában töltötte, kint a pusztában. Ha nem Jézus a megígért Messiás, akkor nincs szabadító, nincs szabadítás, és az élete tökéletes tragédia. Mi az igazság? Életbevágóan fontos volt ezt tudni Jánosnak!

A Machariuos erődbe volt bezárva a Holttengernél, Jézus pedig tőle 200 km-re északra, Kapernaumban munkálkodott. Megengedték, hogy tanítványai látogathassák, elküldött kettőt Jézushoz: „*Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?*”

II. És mi volt Jézus válasza? „*Mondjátok meg Jánosnak, amit hallotok és láttok: a vakok látnak, a sánták járnak, a leprások megtisztulnak, és a süketek hallanak, a halottak feltámadnak, és a szegényeknek az evangélium hirdettetik; és boldog, aki énbennem meg nem botránkozik*”. Magyarán: **Boldog, aki énbennem nem kételkedik.**

Az újszövetségben ez a szó, hogy botrány, botránkozás: σκωνδαλλυμ. Ez pedig a csapdának az a nyelve, amit ha meglöknek, akkor lecsapódik a csapda. Vagyis azt mondja Jézus: **boldog az, aki nem megy bele a neki állított csapdába.** Tudjátok, olyan az élet, mint egy nagy csapdamező. Nem aknamező, mert az azonnali halál. Csak csapdamező. Úgyis mondhatnám: szabadító nélkül – lassú halál. Mint mikor nagy gödröt ásnak, letakarják, rámegegy az állat és a súlya alatt leszakad. Vagy kijön, vagy nem. Vagy elpusztul, vagy nem. **Az ördög már az édenkert óta csapdásít.** Teljesen elcsapdásítja az életünket. A leghatékonyabb, hogy megkérdőjelezi Isten igaz kijelentéseit: „*csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek?*” Eltorzítja Isten kijelentéseit, és odagörcsíti a maga kérdőjeleit. Pl. Még az Isten se tud gondoskodni rólad, ha több gyereket vállalsz! Vagy azt hiszed, hogy igen? Vagy: Komolyan hiszed, hogy örök életed van? Hogy megbocsátattak a bűneid? Hogy rendbe jöhet az életed? Hogy lehet valaha egészséges önértékelésed? Hogy megtalálsz a helyedet a világban? Hogy szívből szeretni tudsz, és szeretni tudnak? Ah, ugyan, mit ájtatoskods? **Megkérdőjelezi a Sátán Isten minden kijelentését, akárcsak Jánosnak.** Hiszen János maga hirdette a szózatot az egész nép füle hallatára: „*Íme az Isten béránya, aki elveszi a világ bűneit*” – és most mégis bizonytalan. A börtönben, kísértésben, csapdában, várakozás közben teljesen elbizonytalanodik. Tényleg ő a megígért Messiás, vagy mást várjunk? Hát hova jutott ez az ember? Csak oda, ahova minden ember, még a legkomolyabb hívő is eljuthat: **a teljes bizonytalanságba. Különösen igaz ez ma.** Mert **minél jobban távolodik az emberiség Istentől, annál több a bizonytalanság. Minden viszonylagos, minden időleges, minden bizonytalan. Ma már nem lehetsz egészen bizonyos semmiben.** Abban sem, hogy a szüleidnek a gyermeke vagy. Abban sem, hogy egyértelműen férfi vagy nő vagy. Abban sem, hogy van értelme annak, hogy vagy. Sőt abban sem lehetsz egészen bizonyos, hogy vagy. **Ma nem illik megmásíthatatlan döntéseket hozni. Nem illik Istenhez, hazához, hitveshez, meggyőződéshez minden körülmények közt hűségnek maradni.** Nem szabad magunk mögött hidakat felégetni, mert mindig kell, hogy maradjon egy kiskapu! Sőt az se baj, ha sok kiskapu van, sőt mindenre van bőségesen. Ahogyan a kor követelményeivel lépést tartva állandóan cserélik az emberek a ruhájukat, számítógépüket, az autójukat – már ha tehetik, – éppen így cserélik sokan időközönként a barátjukat, a feleségüket, a hivatásukat, az elveiket.

Nincsenek rendíthetetlen bizonyosságok, ezért örülség bármihez is ragaszkodni akár áldozatok árán is. Se baráthoz, se férjhez, se feleséghez, se munkahelyhez, se lakóhelyhez, se gyerekhez, se idősödő szülőhöz, se hazához, se hithez – semmihez! Mert **semmi sem állandó. Csaknem minden viszonylagos, viszonylagossá vált. Ilyen az élet!** Azt mondják: nézz körül, ha Isten nem így gondolná, hagyná? **Ott van máris a kérdőjel – akárcsak Keresztelő János életében.**

És **azonnal jön a hamis az önfeloldozás:** oh, dehogyis, semmi baj velem, hogy hűtlen vagyok, állhatatlan, megbízhatatlan, önző és szeretetlen – ez így van rendjén. Csak olyan vagyok, amilyen körülöttem a világ, ahogyan a legtöbben viselkednek velem szemben. Ez ma így van, és kész. **Isten kegyelme csak, hogy az ember bűnbánatra jusson: nem így kell lennie!**

II. Jogos tehát a kérdés: **vannak még rendíthetetlen bizonyosságok, ebben a bizonytalan világban? Vannak** – és ennek egyik csodálatos jele éppen az, hogy valahol a szíve mélyén minden ember vágyik rá!

Keresztelő János a börtönben bizonyosságra vágyott. Kétségbevonhatatlan, életet megtartó, a halálra is felkészítő bizonyosságra. Te vagy az Jézus, akire vártunk, vagy nem te vagy? Adja Isten, hogy mindannyiunknak életbevágó legyen ez a kérdés: bizonyos akarok lenni abban, hogy kicsoda Jézus Krisztus! Mert ez a válasz minősíti múltunkat, és egész jövőnk ettől függ. **Ettől függ, hogy van-e alapja az életünknek, ami megtart, vagy nincs?**

Nagyon fontos, hogy kitől kérdezzük ezt. Keresztelő János nem magában kezdett tusakodni, nem is rabtársaitól kért segítséget, sőt, nem is tanítványai körében keresett választ a kérdésre – hanem Jézustól kért segítséget. Ne a sarki kínai zöldségestől várjuk a választ, ne is saját magunktól, ne szomszédától, barátától, rokontól – hanem **Jézustól kérdezzünk! Ki vagy te, Uram? Jelentsd ki magad nekem, mond meg, tedd világossá előttem, mert tudnom kell!**

Jézus nem hosszú teológiai okfejtéssel válaszolt János kérdésére. Csak azt mondta János követeknek: „*Mondjátok meg Jánosnak, amit hallotok és láttok: a vakok látnak, a sánták járnak, a leprások megtisztulnak, és a süketek hallanak, a halottak feltámadnak, és a szegényeknek az evangélium hirdettetik; és boldog, aki énbennem meg nem botránkozik*”. Vagyis: **abban ne kételkedjünk, amit Ő mondott. Amit az Isten Fia önmagáról mondott, s amit a szent Isten az Ő egyszülött Fiáról mondott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, Őt hallgassátok” – abban ne kételkedjünk. Ez a hang hallatszott, amikor János megkeresztelte Jézust. Minden másban lehet, de ha az Isten igazmondását kétségbe vonja az ember, akkor semmilyen bizonyossága nem lesz. Akkor vergődni, kínlódni fog, alap nélkül csak leperog a semmibe az élete, elfolyik, mint egy pohár víz a lefolyóban. Mert az Isten nem hazudik.**

III. Mert **igenis vannak rendíthetetlen bizonyosságok.** Én egészen bizonyos vagyok abban, testvérek, hogy **Isten létezik és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik.** Egészen bizonyos vagyok abban, hogy **Isten jó és szeret** – bármi történjék is velünk. Bizonyos vagyok abban, hogy **Jézus Krisztusban maga a mindenható Isten jött közel hozzánk, hogy lehetővé tegye az Istentől elszakadt és így pusztulásra ítélt embernek, hogy újra találkozzék az élő Istennel, és így élete legyen.** Bizonyos vagyok abban, hogy **azáltal lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete, hogy elküldte az Ő Fiát, hogy éljünk általa,** s nem azáltal, hogy ha megkímélne minket mindenféle kellemetlenségtől. Hiszem azt, hogy **Jézus Krisztus halála a bűneinkért bemutatott helyettes elégtétel, váltságshalál volt.** És egészen bizonyos vagyok abban, hogy **csak ezért mehetünk vissza Istenhez.**

Egészen bizonyosak lehetünk abban, hogy **Jézus feltámadott és él, és Ő uralkodik ezen a világon minden ellenkező látszat ellenére.** És rendíthetetlenül bizonyosak lehetünk abban, hogy **egyszer újra megjelenik, eljön másodszor is úgy, hogy minden szem meglátja Őt,** s akik tagadták, azok egy szemvillanásra meglátják, és meggyőződnek arról, hogy van az, akit tagadtak – és utána semmi közük nem lehet hozzá. **Akik Őbenne nem kételkedtek, hanem nem látva is hittek, azok mindörökké szemlélik őt, és vele lehetnek.** Pontosan **ez az adventi evangélium.** Várakozás, amiben folyamatosan élünk!

Akinek az életében megvannak ezek a bizonyosságok, annak van helyes alapokon az élete.

Ha nincsenek, vagy ha vannak, de elbizonytalanodunk – **kiáltunk Jézushoz segítségért!** És **ő igéje és Lelke által meggyőz minket arról, hogy micsoda az igazság!** Elsegít oda, hogy elmondhassuk Pállal együtt: *meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem semmi el nem szakíthat az Isten szeretetétől, amely van a mi Urunkban, Jézus Krisztusban* (Róma 8:38–39).

Keresztelő János már soha többé nem került ki a börtönből. Salome tánca után Heródes könnyelmű ígérte kihasználva Heródiás rávette a lányt, hogy Keresztelő János fejét kérje – és a hóhér el is végezte munkáját. **De Keresztelő János addigra már tudta Jézus választát, és teljes békesége volt. Tudta, befejezte küldetését, és kész volt hazamenni. Nem előtte, és nem utána, hanem pont akkor – mert az Isten intézte az eseményeket.**

Kívánom, **legyen ilyen bizonyosságunk mindenkor.** Kívánom, **lássuk meg, hogy a mi Urunk intézi az eseményeket.** (Jézus mellettünk megy, vagy visz.) **Az Élet, a világosság eljött közénk a földre!** Adja meg az Isten, hogy az a sok (lét)bizonytalanság, ami körülvesz bennünket, az a sok sötétség, amit magunkból árasztunk **változzon bizonyossággá és világossággá Isten karácsonyi szeretete által, aki az Úr Jézus Krisztus!** Amen.

2004. 12. 25. KARÁCSONY első napja, szombat. C: Ki előtt hajtunk térdet?

Lekció: Máté 1: 18 – 2: 12.

Textus: Máté 2: 10 – 11 „*Amikor meglátták a csillagot, igen nagy volt az örömük. Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt.*”

Kedves Ünneplő Gyülekezet!

Amikor az Úr Jézus megszületett, két csoportról tesz említést a Biblia, akik csodás jelet kaptak, és akik elmentek imádni a született Megváltót. Lukács evangélista írta le az egyszerű pásztorokról szóló híradást, ahogyan mennyei fényességben angyalok szózata adta tudtul az örömhírt. Ők voltak Jézus első látogatói, imádói. Egyszerű, munkás emberek, olyanok, mint bármelyikünk.

Máté evangéliuma számol be egy sokkal különlegesebb, misztikusabb látogatásról. Minden olyan mesészerű, biztos vagyok benne, hogy az emberek legtöbbször mesének is gondolja – hiszen **mesét is csináltak belőle.** Bölcsékből királyok lettek, és mivel háromféle ajándékot említ a Szentírás (arany, mirha, tömjén), hát kialakult, hogy hármán lehettek: Gáspár, Menyhért, Boldizsár. Ők Európa, Ázsia és Afrika képviselői: egyik fehér, a másik sárga, a harmadik fekete. Erről a meséről már a 6. századtól, azaz az 500-as évektől vannak feljegyzések. Sőt, vannak féltve őrzött tárgyak, relikviák, amik – a katolikus hit szerint – erről a Bibliai eseményről tanúskodnak. Ezeket a 1100-as években Milánóból Kölnbe vitték, és ma is ott őrzik őket.

Ez a mese. Mi az igazság? Kik is valójában ezek a bölcsék? Hova valók? Miért indultak el erre a hosszú útra?

I. Ezek a bölcsék, görögül mágusok (ο μαγισ, μαγοι) voltak. A keleti (mezopotámiai) nagyhatalmak papi osztálya, kasztja, ahova öröklés, vagy tanulás útján lehetett bekerülni. Vallásuk a négy alapelem tiszteletére épült: föld, víz, levegő, tűz. Templomaikban éjjel-nappal égett a tűz. Mivel egyik elemet se akarták megfertőzni, a halottaikat ragadozó madarak adták. Erre a célra építették az ún. „hallgatás tornyát”. Foglalkoztak csillagjósással, álmofejtéssel, gyógyítással, titkos tudományokkal. Több száz éven át, az asszírok, a médek, a perzsák uralma alatt is fejlődött, erősödött befolyásuk. Ők lettek az istenek hírnökei, szóvivői. Ők mondták meg, mit olvastak ki a csillagokból, a titkos varázslásokból: mit üzennek az istenek – ki legyen a király, ki legyen a tisztviselő? Ők szentesítettek minden hivatalt a birodalomban. Ezért **hatalom volt a kezükben.** A Római Birodalom megerősödésével nagyban csökkent a befolyásuk – de egy új világuralkodóról jövendöltek, aki majd helyreállítja kelet megfakult dicsőségét.

Nagyon világosan beszél arról az ige, hogy mindaz, amit műveltek utálatos az Isten szemében – és ma is az. Aki megismerte Isten Jézusban kijelentett szeretetét és igazságát, annak nem lehet köze ilyenekhez! *„Kívül maradnak (a mennyekből) az ebek, a varázslók és a paráznák, a gyilkosok és a bálványimádók, és mindenki, aki szereti és cselekszi a hazugságot!”* (Jelenések 22,15)

A Bibliában több helyen is szó van bölcsékről, nem csak itt, Jézus születésével kapcsolatban. A babiloni fogságról szóló részekben is szó van róluk. A fiatal Dánielt és társait is mágusoknak képezték ki (Dániel 1,3kk). És miután egyszer egyik mágus sem tudta megfejteni a király álmát, de Dániel igen – Istenre mutatva és neki hálát adva –, ő lett a birodalom főmágusa. (Dániel 4: 6) Az újszövetségben is találkozunk két helyen mágusokkal, akik földöntúli erők birtokában csodákat tettek. Simon mágus mindenképpen szerette volna azt az erőt és hatalmat megkapni, ami az apostolokban működött. Pénzt ajánlott érte, pedig a Szentlélek ajándékát nem lehet pénzért megvásárolni. (ApCsel. 8:9kk). Barjézus, más néven Elimás a ciprusi római helytartó házi varázslója volt, aki el akarta hallgattatni Pált és Barnabást. De Isten jellel igazolta az apostolokat, és a helytartó nekik hitt (ApCsel 13,6.8).

Szóval ezek a bölcsék, mágusok, asztrológusok, varázslók, hatalomgyakorló, király-csináló emberek nem próféták, nem olyanok, akik keresik és teszik az egyetlen, élő Isten akaratát – de Isten mégis jelet adott általuk. Felhasználta őket. Nem használta, mint engedelmes eszközeit – hanem felhasználta őket, mint akik akaratukon kívül teszi az Isten akaratát. Minden ember vagy egyik, vagy másik. Melyik igaz ránk? Mi melyik kategóriába tartozunk? Volt már úgy, amikor határozatlan tudtuk: ezt most azért teszem, mert ez az Isten akarat. Ő ezt akarja tőlem! Adj meg, hogy egyre inkább ilyen engedelmes eszközei lehessünk!

II. Kepler csillagász már az 1600-as évek közepén következtette, hogy a bölcséket nem valami üstökös vezethette, hanem a Jupiter és Szaturnusz bolygók együttállásából (konjunkció) keletkező különleges fényjelenség. E két bolygó 20 évenként konjukcióban áll, 258 évenként háromszor

egymás után ismétlődik a konjunkció más és más csillagképben, és 794 évenként ugyanabban a csillagképben van hármas konjunkció. Kepler számításai szerint Kr. e. 7-ben ilyen hármas együttállás volt a halak csillagképben. Akkor még nem volt repülő, autók, buszok, vegyi üzemek, és tiszta időben minden szabad szemmel is jól látszott. Mivel akkoriban a Jupiter a királyok, a Szaturnusz a zsidók csillaga volt, a Halak csillagkép pedig a Jupiter saját csillagháza volt – az asztrológus bölcsek, mágusok egyértelműen következtethettek arra, hogy Zsidóországban egy nagyon jelentős király született. És hogy ez valóban így volt, bizonyítja, hogy 1925-ben egy német régész magfejtett egy babiloni ékirásos táblát, amely évszázadokkal előre jelezte ezt a különleges konjunkciót. Tehát a bölcsek előre tudhatták, készülhetnek rá, és tudhatták, hogy mit jelent. Jönni fog valaki, egy nagy király, egy hatalmas uralkodó – ők azt remélték, hogy egy olyan, aki majd helyreállítja a kelet elvesztett dicsőségét, mint amilyen Nebukonodozor, Dárius, vagy Nagy Sándor idején volt. Ezért indultak el a rendelt időben Zsidó-ország fővárosába, Jeruzsálembe, és mentek egyenesen a királyhoz, Heródeshez.

Nem tudom észreveszitek-e azt a fantasztikus előkészítést, vezetést, időzítést, ahogyan az Isten ott állt végig a történetek mögött! Nincs ez másképp azóta sem! Nem véletlen az, ami eddig életed folyamán történt veled. Mindenben Ő áll a háttérben! Az Isten úgy időzítette, hogy ma, itt, ebben a templomban éppen mi halljuk az ő Fiáról, a benne rejülő megváltásunkról, az örök életünkről szóló örömhírt! Mert higgyétek el, csoda az, hogy éppen mi, éppen most itt lehetünk. Különleges alkalom, hogy elfogadjuk, befogadjuk szeretetét. Hogy szívből és igazán megalázkodjunk előtte. Hogy engedjünk neki. Még az is meglehet, hogy most, vagy soha – vissza nem térő alkalom. Mert Isten életszövetségre, életközösségre hív minket a Krisztusban. Hogy ne a csillagokhoz, ne érzéseinkhez, behatárolt ismereteinkhez menjünk, hanem Hozzá. Ne azokhoz határozzák meg döntéseinket, életünket – hanem mindenben és mindig az Isten megismert, világos akarata!

III. Ezek a mágus-bölcsek először Heródes udvarában találkoztak Isten igéjével. Heródes – aki maga edómíta származású volt, tehát nem is zsidó – nem ismerte a Szentírást. Heródes hívatta a papokat, Biblia jó ismerőit: hol kell megszületnie a Messiásnak. „*Te pedig, efrátai Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelben*”. (Mikeás 5:1) Így vezette el a csillag ezeket az embereket Jézusig. Így használta fel az Isten még az ő pogány hiedelmüket is arra, hogy tudatlanul Jézust dicsőítsék. Leborultak előtte, ajándékokat adtak neki, áldozatokat hoztak érte – de valójában nem tudták, hogy ki is ez a gyermek. Hittek róla valamit – de amit hittek, az hamis volt. Azt hitték róla, hogy ez a gyermek lesz a kelet új felvirágoztatója. Uralkodó, hadvezér, isteni-király. Volt hitük – csak hogy hitük tévedésen alapult. Hitük nem volt megtartó hit, üdvözítő, szabadító hit. Élettelen, értelmetlen hit volt csupán.

Ma azt mondják: mindegy, hogy miben hisz az ember, a lényeg, hogy higgyen valamiben. Nem mindegy. Egyedül csak Jézus halt meg a bűneinkért, egyedül csak őt küldte az Isten, hogy megszabaduljunk a kárhozattól és örök életünk legyen. Ő az ajándék, ő az üdvözítő, ő az út, az igazság, és az élet – nincsen más!

Pedig ezek az emberek, a bölcsek, első karácsony napján, őszintén, szívből imádták Jézust. „*Bementek a házban meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát*”. **Imádták, és kinyitották kincsesládáikat. Kell-e ennél több? Ez az igazi hit – mondhatnánk. Tudjátok, mit tudtam meg, amikor utána olvastam mindennek?** Ugyanilyen bölcsek, akik Jézusnál jártak, hogy hódolattal, meghajlással köszöntsék a született isteni világuralkodót – **éppen ugyanilyen bölcsek, mágusok jártak Kr. u. 66-ban egy bizonyos Tiridatész vezetésével Néró római császárnál, Neapoliszban, hogy köszöntsék, hódoljanak az isteni világuralkodó előtt**. Lehet, hogy ugyanazok a mágusok voltak, akik 70 évvel korábban Jézusnál jártak? Vagy azok utódai, leszármazottai? Igen, valószínű.

Imádj, és kinyitja a kincsesládait – de lehet, hogy közben félreismeri, és a valóságban semmi köze hozzá. Isten felhasználja, felhasználhatja még így is, hogy általa valami csodát végezzen el, hirdettesse az örök élet evangéliumát, kegyelméből az örök élet hirdetésére felhasználhatja az illató személyét, pénzét, munkáját. Komoly áldozatokat hozhat érte, meggyőződésből, a jó ügyért – és közben teljesen félreismeri őt. Karácsonykor eljön a templomba, hogy hódoljon a kis Jézus előtt – de valójában még soha nem vallotta meg Neki könnyes szemmel a bűneit, még soha nem kérte

bűnbocsánatát. Még soha nem kereste lankadatlan akarattal az Isten akaratát – csak azt, hogy Isten áldja meg azt, amit ő gondol, az ő saját akaratát. Még soha nem köszönte meg az új élet lehetőségét, hogy Jézus kegyelme húzta ki a kátyúból és adott szilárd talajt lépésnek. Még soha nem élte át, hogy mit jelent az Isten szeretete, hogy mit jelent Isten gyermekének lenni, az ő védő karjaiban élni az éltet. Van hódolat, van áldozat, nagy, nagyon nagy áldozat – de nincs szabadítás, nincs új élet, nincs élet-változás. Aztán néhány év múlva már, ahogyan fúj a szél, ahogyan az érdekek diktálják, már Néró előtt, egy kegyetlen, diktátor előtt hajt térdet, éppúgy, mint korábban Jézus előtt. **Ha Jézus nem foglalta el a trónt, az első helyet életében, akkor könnyen meglehet. Egyszer Jézus, másszor Néró. Megint másszor valamelyik mega-sztár, vagy a pénz, vagy az imádott kedves, vagy még sokkal többször: az imádott én.**

És közben hiába volt ott a gyönyörű szép karácsonyi zarándoklat – minden maradt a régiben. Az élet nem újult meg, a várva várt békesség nem érkezett meg, a rab nem szabadult meg – mert Jézus a valóságban kívül maradt. Pedig Jézus azért jött, hogy belülről jöjjön. Bele a szívbe. Azért jött, hogy letranszformálja Isten szeretetét a számukra. Mint amikor a hatalmas nagy feszültséget átalakítják olyan kifestültségre, ami a konnektor számára kell, és használni tudjuk elektromos készülékeinkkel. Jézus letranszformálta, elérhetővé, használhatóvá tette számunkra Isten szeretetét.

Jézus mai imádói, kedves testvérek: hát használjuk! Legyen életközösségünk vele! Adjunk hálát kegyelméért, hogy értünk, bűnösökért emberré lett. Vállalta emberségünket, otthagya a menny dicsőségét, hogy meghaljon értünk, hogy megszerezze nekünk az életet!

Kit imádunk karácsonykor? Kit imádtok karácsonykor? Ki nekünk Jézus Krisztus? Ki előtt hajtunk térdet ezen a csodálatos ünnepen? Adja meg az Isten, hogy mindannyian, egy szívvel, egy lélekkel mondjuk: **Magasztallak, Úr Jézus, ég és föld Ura, Király, és Megváltó, hogy szeretsz. Magasztallak, hogy eljöttél, hogy szenvedtél, és meghaltál értem, és feltámadtál, hogy nekem is életem lehessen bennem! Légy áldott mindörökké! Legyen áldott mindörökké! Ámen.**

2004. 12. 26. Vasárnap. Karácsony másnapja. C: Ne csüggedjétek! I. Hamis illúzió. II. Próbákban növekedő hit. III. Valóságos szabadítás.

Lekció: Máté 2; Lukács 21, 10 – 19

Textus: Máté 2: 13 – 23

Kedves Testvérek!

Milyen békés, statikus kép: ez él mindenkiben – **karácsony, béke, csönd.** A festményekről, képekről is sugárzik ez az **idilli hangulat.** Csak az angyalok gyönyörű éneke szárnyal: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség. Milyen megható, milyen kedves, milyen andalító, milyen szép. A földön békesség – ez az, ez aztán az idillikus békesség. **Pedig nem ez, és nem is így történt – habár valóban békességben történt minden.**

Amint az az evangéliumokból világosan kitűnik, Jézus születése éppen hogy nem valami idillikus dolog volt – még ha csodálatos események kísérték is. **Nem valami idillikus, békés dolog 9. hónapos terhesen végigutazni számarháton, lépésben 120 km-t – Názárettől Betlehemig.** Azt gondolom, senki sem kívánja magának, gyerekének, de még ellenségének se, hogy istállóban szüljön, állatbúzában, állatpiszokban – minden higénia nélkül. Karácsony napja tényleg különleges: a pásztorok, majd a keleti bölcsek, mágusok látogatása, a sok értékes ajándék – ez tényleg nagyon szép.

De már karácsony másnapjának éjjelén, vagy hajnalán menekülniük kellett, rögtön azután, hogy a bölcsek elmentek. „Miatán eltávoztak, íme az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba”. Mert Heródes halálra kerestette féltékenységében a csecsemőt, akiről azt jövendölték a próféták, hogy ő lesz az uralkodó, és ő vezeti majd a népet. **És a kis családnak menni kellett – nem számított, hogy Mária előző éjjel szült, még egészen friss volt a sebe, hogy még járni sem tudott, ereje se volt, mert hát egy szülés az nem gyerekjáték: mindegy, menni kellett.** Nem a szomszédba vízért,

hanem nagyon megerőltető, hosszú útra, egészen kicsi babával, több száz kilométert Egyiptomba – nem ám autóval, vagy repülővel, hanem gyalog, vagy jobbesetben számarháton. Ki az közületek, aki gyalog elindulna akár csak Abbotsfordig? Pedig ez olyan volt, mintha Californiáig kellene gyalogolni – s a baba még egy napos sincs.

Rengeteg szenvedés és küszködés. – Hát ez az Isten szeretete? „Hirdetek néktek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma néktek, aki az Úr Krisztus”. **Hát nem szöges ellentmondás ez a kettő egymásnak?**

I. Nagyon sokan idillikusan képzelik el a keresztyén életet, és nagyon sokan így is akarják elképzelni, ezt is akarják látni, és láttatni. Pedig **Isten szeretete nem ez. Isten szeretete, kegyelme, vezetése, gondoskodása egészen mást jelent.** Nem az az Isten kizárólagos áldása, amikor valaki jólétben és egészségben, nyugalomban és viszonylagos békességben él – mert ez mind múlandó, ez mind csak a felszín. Ha egy gyereknek nem kell iskolába járnia, csak játszhat egész nap, azt teheti, amit akar, és így nő fel – akkor buta lesz, és felnőtt, felelős életre alkalmatlan. Szétnézhetünk mai világunkban, van rá példa bőven.

Az az Isten áldása, az áldott állapot, amikor valaki Isten kijelentésének, az ő igéjének a szilárd talaján állva éli az életét, harcolja harcait, veszi a próbákat – és minden nap, minden perc, minden átélt szabadítás, minden reménytelen helyzetből való felállás erősíti hitét. Az az áldott állapot, amikor állandóan edzésben van, keményen dolgozik, nap, mint nap lefárad – de másnap új erővel kezd, mozgásban tartja, és ezáltal fejleszti hitét.

Békessége van akkor is, amikor már hetek óta gyalogol Egyiptom felé, ahol nem tudja mi vár rá. Nem teszi fel magában a kérdést, hogy: hol van már az Isten? Miért engedi ezt meg? Miért nem küld valami égből pottyant, gyors megoldást? Nem kérdezi. Nem azért nem kérdezi, mert örült fanatikus – hanem azért, mert elhiszi Istennek azt, amit mondott, amit csodálatosan kijelentett neki. Mária és József is ígéretet, üzeneteket, ígéreteket kaptak – és ezek elegendőek voltak nekik! Erre elindultak, erre megmozdultak, erre vállalták a próbákat is – egyszerűen ez mozgásban tartotta őket. Elhitték és rábízták magukat! Minél inkább rábízták magukat, annál inkább volt békességük. Annál jobban képesek voltak megérteni, átlátni Isten szeretetét! És ez egy tökéletes körforgás: mert valaki minél inkább megéri Isten szeretetét, annál inkább rábízta, kiszolgáltatja magát Neki. Szóval **az engedelmes, mély, élő hit még több hitet gerjeszt. Stimulálja önmagát.**

Mikor merjük már végre igazán elhinni, végre komolyan venni azt, amit az Isten megmondott, amit megígért, amit igéjéből üzent? Mikor állunk rá hittel, mint Mária és József? „Igen, Uram! Jézus érkezését előre megmondtad, és úgy is lett. Csoda. Csoda, amit mondtál velem kapcsolatban, hogy ő lesz a világ Megváltója. **Nem értem, de hiszem. Nem értem, miért kell ennyit vándorolni? Meddig és miért kell idegenben élnünk, bujkálva, menekülve? Sok mindent nem értek. A legtöbbet nem is érthetem. De hiszek!**”

Mikor hisszük el végre Jézusnak: „És íme, én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig”. Mikor engedjük neki, hogy létezzék szavai: „Ne féljetelek”. „Ne aggódjatek”. „A világon nyomorúságotok van, de biztatok: én legyőztem a világot. Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen én bennem”. (János 16,33)

Az áldás állapota az, amikor engedem Istennek, hogy Úrrá legyen bennem. Elfogadom, hogy **az ő gyermekévé lettem** azzal, hogy behívtam szívembe Jézust, aki halálával eltörölte bűneimet, és feltámadásával megnyitotta az életet. Mint Isten gyermeke figyelek mennyei Atyámra, mert tudom, naponként tapasztalom – neki gondja van rám! Egyre inkább lemondok saját magam akaratáról, és egyre inkább keresem és teszem az Isten akarátát. Ez az áldás állapota.

II. Jézus soha nem mondta, hogy megóv minket nehézségeinktől. Azt viszont mondja az ige, hogy ha Isten nem visz át minket próbákon, nehézségeken, küszködéseken, és mindezek közben nem edzi, tisztogatja életünket – akkor nem Isten fiai (gyermekai) vagyunk, hanem fattyak. Ezt a

csúnya szót használja az ige. „*Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja? Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak*”. (Zsidó 12,7–8) **Kegyetlenül hangzik, pedig nem az – Isten szeretete mindez. Örök életünket munkálja, miközben egyre inkább bizonyosak lehetünk felőle, hogy Isten kezében van az életünk. Egyre boldogabb, felszabadultabb lesz egész lényünk.** Csak mert tapasztaljuk: ő formált, tudja sorsunkat – és **nagyon szeret, gondot visel rólunk!**

Nem lesz az élet könnyebb – nem repít a bársonyszőnyeg ünneplés közben, szolgahad kíséretében a mennybe, hanem – marad az élet ugyanolyan nehéz, vagy még nehezebb, mint azelőtt. **De közben ott van Jézus, ott van Isten megismert szeretete, ott van a naponkénti átélt szabadítás élménye. Ott van Jézus.**

Mária és József számára is ez volt a megtartó erő. Ott volt velük Jézus. Ott volt velük Isten beteljesült ígérete, a csoda. Ott volt velük a hit, a megtartó hit – ami az élet egyetlen el nem évülő erőforrása. Így mentek el idegenbe, tanulták meg a nyelvet, keresett József munkát, próbált beilleszkedni, mint idegen az egyiptomi életbe. Aztán Isten egyértelmű vezetésére indultak vissza – lehet, hogy akkor már több testvére is volt Jézusnak. **Isten vezetésével, hitből és hitben választottak új lakóhelyet, kezdtek megint, sokadszorra előlről mindent.** Azt gondolom, hogy ezt a szituációt legtöbbeteknek nem kell különösebben magyarázni.

Soha nem volt könnyű az életük. József mindig is keményen dolgozott, hogy eltartsa családját: Máriát, Jézust és testvéreit. Aztán Jézus 30 évesen prófétává lett. Abbahagyta addigi munkáját, és elkezdett tanítani, csodákat, jeleket tett. Még a testvérei se fogadták el őt, és nem tudjuk, hogyan érezhetett Mária és József. Csak az Isten ígéreteit tudjuk, és az ő engedelmességükről van híradás. Meg arról, hogy Mária ott volt Jézus keresztyénél. **Én hiszem, hogy a Szentlélek, aki csodálatosan működött Máriában, elvégezte benne, hogy hittel tudta fogadni fia halálát és feltámadását is.** Aki már nem is az övé igazából, hanem **az egész világ Megváltója.**

Hogy ezek után mi történt vele, azaz velük – azt nem tudjuk. De **egészen biztos, hogy életük nem volt sohasem próbák és nehézségek nélkül – és az is biztos, hogy hatalmasan megerősödött a hitük általa!** Az is biztos, hogy bizonyágtevő módon életek, és hitüknek nagy hatása volt – habár a Katolikus Mária-kultusz minden formáját elutasítjuk, hiszen soha nem Mária a középpont, hanem mindenkor a Máriában munkálkodó isteni kegyelem. Mária áldott – de azért, az által, aki megáldotta! **Övé, a szent Istené az erő, a dicsőség, és a hatalom mindörökké!**

Mária és József hitben éltek, és ezért voltak áldottak. Máriáról ezt a jövendölést mondta a Szentlélek: „*Áldott vagy te az asszonyok közt...*” – és ez a jövendölés szóról szóra, beteljesült. **Áldottak voltak, mert engedelmesen várták, és hagyták, hogy Isten vezesse az életüket mindenben!**

III. Tudom, hogy mai világunkban sokan fásultan sóhajtának: de jó lenne, ha az Isten megáldana végre! Ha helyrejönne az életem. Ha rendbe jönnének szétesőben lévő kapcsolataim. Ha olyan munkát kapnék végre, amire vágyok. Ha felépülne rossz egészségem. Ha jutnék végre az egyről a kettőre. Ha kaphatnék egy hűséges társat, valakit, aki szeret. Ha figyelnének rám a gyerekeim, unokáim – egyáltalán, lenne valaki, aki meghallgat. Ha érvényesülni tudnék, ha felfedeznék a tehetségem, szorgalmam, kitartásom. Ha valami csoda folytán növekedne a keresetem. – **Igen, ez, és ilyenek az, amiket várunk Istentől: áldja meg az életünket! Vegye el a szenvedést, a nehézségeket, a próbákat – és tegye simábbá a göröngyös utakat. Pedig leginkább nem ez az Isten áldása.**

Sőt, talán a göröngyös, még göröngyösebb lesz – de az áldás, a megtartó erő folyamatosan árad, megtapasztalhatjuk karácsony örömét: Immánuel, azaz velünk az Isten! Testvérem, hirdetem a karácsonyi örömhírt: **veled van az Isten!** Ha behívod Jézust az életedbe, ha teljesen rábírod magad – mint karácsonykor Mária és József – akkor **megtapasztalod bűnbocsátó, irgalmas kegyelmét, vezetését.**

A göröngyös leginkább göröngyös marad – de Jézussal mégis reménytelivé, hitben megerősítővé válik, mert megéretteti az Isten szüntelen gondoskodó szeretetét. **Hát ne csüggedjünk**, hanem figyeljünk szüntelen Isten ígéretére, Jézus Krisztusra, hogy ki ne apadhasson soha erőforrásunk. A Szentlélek végezze el, hogy életünk minden történése, akadály, öröme, próbája tovább erősítse hitünket, Urunkhoz való viszonyunkat! Hogy karácsony öröme állandó kísérője legyen az életünknek: mert ott van benne hit által szabadítónk, Úr Jézus! Ámen

---

2004. 12. 31. Péntek. Vancouver. C: Az óév áldásai.

Textus: János 1: 35 – 51.

Kedves Testvérek!

A szilveszterre az a jellemző, hogy zajos. Hangosan szól a zene. Sokan hangosan, felszabadultan énekelnek. Mulatnak az emberek – az pedig zajjal jár. Talán mi is készülünk valahova, hogy vidáman búcsúzzunk az óévtől, és kezdjük el reménységgel az újat.

Ebben a nagy zajban, zajos szilveszterben jó mégis kicsit elcsendesedni – az ígére figyelni, Isten szavára, Isten érintésére. Magunkba szállni, és hálát adni. Mert minden óesztendő lezárulása, minden ilyen évforduló, rövid megállásra, hálaadásra készlet. **Csend kell, hogy meghalljuk a halk és szelíd szót, ami minden zajon túl nagyon világosan, nagyon erőteljesen arról beszél: minden kegyelem. Szeret az Isten!**

„Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! Magasztalnak a népek, magasztal a föld. A Seregek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk”. (Zsoltárok 46:11–12) **Ez a felismerés csak csendben, lelki csendben lehetséges. Sokan ezt a szót, az isteni ígét nem hallják, nem hallhatják meg: mert csak a zajra koncentrálnak, ami körüveszi őket. Csak kevesen hallhatják, és Isten kegyelméért ezek közt a kevesek közt ma ott lehetünk mi is. Mi, akiket elért Isten szeretete, Isten ígéje. Akiket megszólított az ő szava, kijelentése, és életközösségbe kerültünk vele. Mi, akiknek egész elmúlt éve Vele közösségben zajlott le. Állandó közösségben Istennel az ő ígéje által! Mert tőlünk is megkérdezte Jézus, és megkérdezi újra és újra, amit Keresztelő János két tanítványától kérdezt, miután meglátta, hogy követik őt: „Mit kerestek”?**

Sok mindent keresünk, kerestünk az elmúlt évben. Hát először is pénzt. Aztán békességet, belső, lelki nyugalmat. Megértő társat, engedelmes gyermeket. Nagyobb lakást. Jobb munkahelyet. Működőképes autót. Nyugalmas vakációt, utazást, kikapcsolódást... és **rengeteg mindent kerestünk az elmúlt esztendőben – és keresünk továbbra is. Van sok, amit nem találtunk meg – vagy nem azt, nem úgy, nem annyira, nem annyit, mint szerettünk volna.**

I. Mindeközben pedig kitartóan kerestük az Urat. Ezért az év legvégén így szól hozzánk, akik követni próbáltuk őt: *„Jézus megfordult, és amikor meglátta, hogy követik őt, megszólította őket: „Mit kerestek?” Szeretném, ha ma mind nagyon komolyan elgondolkodnánk, mit is kerestünk? Mi volt a legfontosabb? Mi volt a keresés célja? Olyan kedvesen, olyan szeretettel kérdezte ezt Jézus! Szeretné, ha tényleg ő lenne a legfontosabb! Nem másért, hanem önmagáért, megismert kegyelméért, szeretetéért szeretnénk hűségesen követni őt! És ha bizonytalanul is, de elindulunk utána – ő válaszol: mindig felénk fordul, és megszólít. Személyessé teszi az evangéliumot. Aktuálissá teszi. Elgondolkodtat: tényleg mit is? Miről szólt ez a 2004-es esztendő? Mit kerestünk? És amit kerestünk, azt meg is találtuk?*

„Ők pedig ezt válaszolták: „Rabbi - ami azt jelenti: Mester -, hol van a lakásod?” Ő így szólt: „Jöjjetek, és meglátjátok.” Elmentek tehát, meglátták, hol lakik, és nála maradtak azon a napon.” Jézus azt kérdezte: mit kerestek – és erre a válasz az volt: téged keresünk. Veled szeretnénk szorosabb közösségbe kerülni. Téged szeretnénk jobban megismerni: hol van a lakásod?

Ez az alapja mindennek! Igaz volt-e ránk ez, igaz volt-e elmúlt évünkre, hogy így kerestük ezt a szoros, lelki kötődést Jézussal? – amit így mond nagyon kifejezően az ige: Együtt lakni Vele! Ez jelenti a szoros életközösséget. Ott van Jézus mindenben. Nem azért, mert hát ő úgyis mindent lát, hanem azért, mert bevontuk őt mindenbe. Vele beszéltük meg életünk dolgait.

Olyan ez, mint a házasság: együtt lakni vele. Sok házasságban tényleg az a baj, hogy a feleknek külön útjaik vannak. Meg sem kérdezi a másikat, és vesz egy új autót. Meg sem kérdezi a másikat, és elrepül szabadságra – egyedül. Nem beszél meg a másik féllal, hogy estére vendégeket hív. Mert önálló akar maradni – miközben semmiképpen sem akar egyedül lenni. **Nem megy a kettő együtt. Le kell mondani sok mindenben a saját önállóságunkról, ha jó, helyes, Isten szerinti, áldott házasságban akarunk élni.**

Ez az, amit tanulnunk kell folyamatosan Jézussal járásunkban, Vele való együttélésünkben is! Ne én döntsek, hanem beszéljek meg mindent Vele, és utána döntsek. A döntés felelőssége még az enyém marad, továbbra is én döntök, Ő nem dönt helyettem – de mert Vele élek, Vele beszélem meg, és az Ő tanácsára döntök! Erre mondja azt az ige: „*Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!*” (Zsoltárok 90,12) **Az elmúlt év minden mozzanata erre emlékeztessen, erre buzdítson minket!**

II. Mert akik együtt élnek: alakítják egymást. Így alakít minket is Jézus – he beengedtük az életünkbe. Nátánaél története is erről szólt. Jézus közelébe érve, a Lélek átformálta, megszüntette előítéleteit. „Származhat-e valami jó Názáretből?” – kérdezte szkeptikusan, amikor először szólt neki Fülöp, és hívta őt Jézus közelébe. Aztán a Jézus közelében átért csodálatos kijelentések tanítvánná formálták őt is. „Mivel azt mondtam neked, hogy láttalak a fügefafa alatt, hiszel? Ennél nagyobb dolgokat fogsz látni”.

Az Isten biztos megláttatott velünk is jeleket az elmúlt évben. Jeleket: amelyek hatalmáról, szeretetéről, gondoskodásáról szóltak. **Ha az Úrban maradsz, ha vele egyre szorosabb közösségben – ennél még nagyobb dolgokat fogsz látni. Ezeknél nagyobb, világosabb kijelentésekben lesz részed – mert ahogyan telik az idő, telik el életed Vele közösségben, egyre jobban, egyre világosabban meglátod őt.**

De fontos: csak akkor, ha a kijelentések láncolata egymásra épülve áll össze! Ne feledkezz el azokról, amelyeket eddig kaptál. Ne felejtkezz el hálát adni, és tégy úgy, mint Mária. Amikor a betlehemi pásztorok elmentek és imádták Jézust, majd elmondták, milyen angyali kijelentést kaptak erről a kisgyermekről, akkor azt olvassuk: „*Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében*”. (Lukács 2,19)

Mi az, amit megőrzöl és forgatsz a szívedben az elmúlt esztendőről? A főnököd gyilkos szavai? A sok szerencsétlenség, ami ért? A gyermek kedves mosolya, amelyet a fényképalbum is megörökít? Vagy egy fantasztikus parti, baráti összejövétel? Vagy egy munkahelyi előléptetés? **Van-e, vannak-e olyan isteni üzenetek, jelek, amelyeket továbbviszel – talán nem is pont csak az elmúlt évről, hanem az elmúlt évekről, a múltból?** Olyanok, amelyek további erőforrások a számodra? Olyanok, amelyek **Isten Krisztusban kijelentett bűnbocsátó szeretetéről szólnak, a benne rejlő, egészen mai, egészen aktuális örök életről?** Ez az egyetlen dolog, ami igazán fontos öröksége 2004-nek az életünkben!

III. Mert ha van ilyen öröksége 2004-nek, akkor ez azt jelenti, hogy közeleedtünk Isten felé. Nem telet el ez az év sem hiába! Isten munkát végzett benne! Tisztogatta életünket. Ezért ma másnak kell lennünk, mint 2003 év végén. Mert volt bűn, amiből megszabadított. Mert volt nyomorúság, amiből kiemelt. Mert volt, amikor megértettük és megcselekedtük – az ő kegyelméből –, amit várt tőlünk! Mert volt, hogy bár mi természetünk szerint ellenálltunk volna, mégis ő győzött, és **azt tettük, ami akaratával egyező!** Olyan jó, olyan öröm, hogy így szeret! Így gondja van ránk!

És ha ez boldog megtapasztalásunk az elmúlt évre visszatekintve, akkor **az is biztos, hogy követeivé lehettünk.** Akkor az is biztos, hogy az elmúlt évben felhasznált minket kegyelmének

továbbadására. Mi is egyek lehettünk azok közül, akiknek élete – Isten kegyelme révén – Jézus Krisztusra mutat. Mert megtaláltuk a messiást. Éppen úgy, ahogyan Keresztelő János mutatott Jézusra: „*Íme, az Isten Báránya*”. *Meghallotta ezt két tanítványa, és követték Jézust*”! Aztán ők is hívtak másokat: „*A kettő közül, akik ezt hallották Jánostól és követték őt, András, Simon Péter testvére volt az egyik. Ő, mihelyt találkozott testvérel, Simonnal, ezt mondta neki: „Megtaláltuk a Messiást” – ami azt jelenti: Felkent. Odavitte Jézushoz*”. És így tovább! Emberek gyűltek Jézus köré, mert **tanítványokká lett emberek továbbadták a hívást!**

Ha számunkra 2004 legfontosabb emléke, öröksége az Isten közelsége, megértett kijelentése, akarata – akkor mi is ilyen eszközök voltunk, lehettünk. Akkor mi is másokat hívtunk Jézushoz – lehet, hogy erre nem is emlékszünk, de egy-egy beszélgetés, egy-egy baráti, testvéri segítségnyújtás, látogatás, telefonhívás mégis ezt jelentette: gyere te is Jézushoz!

Ez a gyülekezet azért él, azért lehetnek terveink az elkövetkező évre is, azért lehetünk tele hálaadással, mert minden bűnünk és nyomorúságunk ellenére mégis **Isten használt bennünket. Szeretnénk még jobb eszközök lenni.** Még hatékonyabban hívni felebarátokat Jézus közelébe! „*Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk*”! **Adja meg az Úr az eszközöket, segítse, irányítsa gondolkodásunkat, viszonyulásunkat, szavainkat, tetteinket – hogy minden, minden az ő ügyének, az ő országának növekedését szolgálja.**

Segítsen most elcsendesedve megvizsgálni az elmúlt esztendő: mennyi volt benne ő? Mennyire engedtem, hogy ő legyen benne a középpont, az Úr, a vezető, a király? És mennyi volt benne az én? Amikor Jézus Krisztus helyett én pöffeszkedtem életem trónján, esetleg próbáltam uralkodni mások életén is?

Tudjátok, **amit Jézus Krisztus mondott, az megáll mindörökké!** „*Bizony, bizony, mondom néktek: meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak, és leszállnak az Emberfiára.*” **Bizony, egyszer meglátja minden szem az ő dicsőségét!**

Legyen érte áldott a mi könyörülő, kegyelmes Istenünk, ha 2004-ben már láttuk, vagy egyre inkább láttuk! Ha az év elmúltával közelebb kerülhettünk Hozzá – nem csak időben, mert még egy éve eltelt életünknek, rendelt időnknek, hanem sokkal inkább lélekben: engedelmisségben, rá figyelésben, bizonyosságtevő, hívő életben! Ebben jussunk – bűnbánattal és alázattal, egyedül Urunk kegyelméből – még előbbre jövőre is!